

Zprávy z farnosti

08/2010

Polovina prázdnin je již za námi. Tak to vidí děti, ale týká se to i nás. Každá rodina má svůj letní režim, který se liší od ostatních období roku. Dotýká se to i prarodičů, kteří jsou do prázdninových měsíců zapojeni. Zároveň si uvědomujeme, že léto běží, a i když prožíváme až příliš teplé dny, že se brzo počasí začne blížit k podzimu.

Ale nepředbíhejme. Žijme přítomnost. Doslova vychutnávejme krásu léta. Co si ale znovu připomínáme je to, že nesmíme zapomenout na potřeby naší duše. Z nitra člověka všechno vychází, a máme-li být druhým užiteční, potřebujeme duchovní náboj. Kde ho získávat? Modlitba, navštívit nějaké poutní místo, zúčastnit se duchovní obnovy, při procházkách v přírodě vědomě prožívat Boží přítomnost..

Pokojné dny naplněné radostí přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2010

Na každý měsíc jsou vyhlašovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církve a obyvatele v České republice.

SRPEN

1. Aby ti, kdo jsou bez práce, bez domova nebo v jinak tíživé situaci, nacházeli porozumění, přijetí i konkrétní pomoc v překonávání svých obtíží.
2. Aby církev byla „domovem“ pro všechny lidi a s ochotou otevírala dveře těm, kdo trpí rasovou či náboženskou diskriminací, hladem nebo emigrací v důsledku válečných konfliktů.
3. Abychom našli odvahu a sílu překonávat zlo dobrem i tam, kde se objevuje v podobě nenávisti, násilí a rasové nesnášenlivosti.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Žena má ruce nejen na práci...

Rozhovor s Jaro a Martou Křivohlavými

Je to už pár let, kdy jsem na jednom setkání pro manžele potkala jako přednášejícího psychologa Jaro Křivohlavého, provázeného jeho manželkou. Toto setkání se mi vybavilo, když jsme přemýšleli, se kterou ženou by bylo zajímavé udělat rozhovor o ženách včera i dnes. Vybavilo se mi to dávné setkání a doufala jsem, že její životní zkušenosti, které získala po boku svého manžela i při starosti o rodinu, by mohly být pro mnoho žen obohacující. Snažila jsem se získat paní Martu pro rozhovor, leč zjistila jsem, že je od svého manžela doslova neoddělitelná, a tak vám díky jejímu jasnému vymezení, že je ochotná k rozhovoru pouze s manželem, můžeme přinést rozhovor s oběma manželi Křivohlavými. Věříme, že vás osloví jejich společné sepětí a moudrost, ve které společně vyráželi. Možná tak uvidíte známého psychologa a autora mnoha knih ve světle, které mu s láskou dodává jeho žena, a znovu – možná už po několikáté – poznáte, jak důležité je ono mnohdy ne moc viditelné „doprovázení“ žen v životech mnohých z nás.

Prosím o krátké představení vás dvou našim čtenářům.

Marta: Jmenuji se Marta, mé rodné příjmení je Novotná a pocházím z Bohumilic na Moravě, najdete je poblíže Klobouk, v půli cesty z Brna do Břeclavi. Narodila jsem se v březnu roku 1931. Měla jsem mladší sestru, která zemřela na rakovinu.

Jaro: Jsem Jaro Křivohlavý, narozený v Třebenicích u Litoměřic a jsem jediným synem svých rodičů. Narodil jsem se také v březnu, ale v roce 1925.

S manželkou jsme se seznámili v roce 1951 na sjezdu Snahy – křesťanského sdružení mladých lidí – na jejím posledním sjezdu začátkem srpna ve Zlíně. Manželka tehdy byla zaměstnána ve Zlíně a pracovala při sjezdu Snahy v přijímací kanceláři. Já jsem tam přijel se skupinou dvanácti mladých lidí z Třebenic. Celkem bylo na tomto sjezdu Snahy asi pět tisíc lidí. Svatbu jsme měli v Praze – na poloviční cestě mezi Bohumilicemi a Třebenicemi – 19. října 1951, a to v kostele sv. Klimenta. Oddával nás br. farář Miroslav Heryán. Text svatebního kázání byl:

„Přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.“ Římanům 15, 7. Na tentýž text kázal br. farář Mirek Heryán i po padesáti letech při naší „zlaté svatbě“ – tentokrát v Třebenicích. V roce 2010 oslavíme 59 let trvání našeho manželství.

V současné době máme tři děti – Jaromíra, Martu a Pavla, máme také osm vnoučat. Náš nejstarší syn má syna Jeníčka a dceru Janu. Naše dcera Marta (nyní Drápalová) má čtyři děti: Marka, Marii, Lukáše a Jakuba. Náš nejmladší syn Pavel má dcery Janu a Michaelu. Máme již také čtyři pravnoučata – Jana má Aničku a Prokopa, Marek má Ondru a Magdalénku a naše vnučka Marie očekává pod stromeček radostnou událost.

Bližší informace o našem životě jsou v knize rozhovorů: Jaro Křivohlavý a Aleš Palán: Dvě lásky. Vydalo ji Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2008.

Co děláte v současnosti a jaké byly vaše profese?

Jaro: Vystudoval jsem Filosofickou fakultu Karlovy univerzity v Praze se dvojnásobným záměrem: věnovat se profesionálně tehdy relativně novému oboru: psychologii nebo (když by to nešlo) učit na gymnáziích cizí jazyky (angličtinu) a filosofii. Vyšlo to první. Patnáct let jsem se věnoval psychologii práce ve výzkumném ústavu a potom třicet let v Institutu pro další vzdělávání lékařů v Praze. Poté jsem pět let učil v evangelikálním teologickém semináři a dalších deset let na Fakultě sociálních studií Karlovy univerzity – jako univerzitní profesor psychologie. Učil jsem ale i rok na univerzitě v Lipsku a též i na univerzitě v Innsbrucku atp.

Marta: Vystudovala jsem střední rodinnou školu (školu pro ženská povolání) v Českém Krumlově a pracovala jsem jako sekretářka v Ostravě, ve Zlíně a v Lovosicích. Později jsem byla zaměstnána jako laborantka v Thomayerově nemocnici v Praze a – to hlavní – věnovala jsem se výchově manžela, dětí, vnoučat a nyní i pravnoučat.

Jak se žije manželce poměrně známého muže? Případně necítíte se špatně, když se lidé zajímali o manžela a možná vám ho a rodině i tak trochu „brali“?

Marta: Situaci jsem brala tak, jak byla. Manželovi jsem přála, že o něj byl zájem. Jezdili jsme všude spolu, a dokud byly děti malé, tak i s nimi. Jak živa jsem se necítila špatně, právě naopak. Měla jsem radost, když jsem viděla, že to lidem pomáhá a mají radost z jeho přednášek a jeho rozhovorů.

Jaká byla úskalí vašeho manželského soužití?

Jaro: První úskalí začalo čtrnáct dní po svatbě: musel jsem na dva roky na vojnu. Manželku jsem vytrhl z jejího moravského prostředí v Bohumilicích a ve Zlíně a sám jsem narukoval do Kadaně. A bylo to za Čepičky, kdy se u nás na vojně zavedl řád Rudé armády: Když po dvou měsících směla za mnou přijet, museli jsme sedět ve zvláštní místnosti, u nás musel sedět poddůstojník a poslouchat každé slovo (abychom nevyzradili nějaké vojenské tajemství) a dozor v místnosti měl důstojník. A když jsme byli v „opičích horách“ na cvičení – a to bylo celé léto – nesměli jsme se ani dívat na to, jak se žije v civilu, natožpak se setkat s manželkou!

Měli jsme se ženou domluveno, že budeme číst podle určitého pořádku každý den jednu kapitolu z Bible. Tak jsem věděl, že já si tuto kapitolu čtu dnes tady v kasárnách a manželka někde daleko. To nás posilovalo – stejně jako dopisy

a modlitby jednoho za druhého. Manželka to také neměla lehké. Pracovala v Lovosicích jako sekretářka, a protože byla (a je) velice krásná a manžela měla na vojně – byl o ni veliký zájem. Bránila se statečně a ubránila se. Pomocí nám byla však i rodina bratra JUDr. Stárka v Kadani, kde jsme se mohli později setkávat a být u nich jako doma.

Když jsem se vrátil z vojny, pracoval jsem ve Výzkumném ústavu v Praze, ale neměli jsme v Praze byt. To bylo další úskalí. Narodil se nám syn a já ho viděl jednou za týden – a to se tehdy muselo pracovat i v sobotu!

Manželka to neměla ani později lehké. Když umírala jedna mladá sestra z našeho sboru a zanechávala tu dvě malé děti, poprosila manželku, aby ty děti vzala k sobě a starala se o ně. Tak nás bylo najednou doma osm – i s babičkou. A právě v takových chvílích jsme měli k sobě nejbližší a cítili jsme, že o nás Někdo pečuje. Každý den ráno jsme si četli z Bible (podle knížek Na každý den z Kalicha). Manželka si s každým z nás někdy četla zvlášť, protože jsme chodili do práce v různou dobu.

A nyní? Jsme osmdesátníci. Každý máme „své nemoci“ – a to dává příležitost ke vzájemné službě a péči – o které jsme dříve neměli ani potuchy. Tady se ukazuje, co je jen na povrchu a co je v hloubi srdce. Pomocí nám vždy byl sbor – konkrétně ten náš v Praze-Bránice, kde jsme přes zimu, a doma u nás v Třebenicích, kde jsme přes léto. Sbor je nám větší rodinou. A to je velký dar do rodinného života.

Paní Marto, jak máte rozdělenou starost o domácnost nyní a jak to bylo v minulosti?

Marta: Snažila jsem se dát manželovi dosti času na jeho práci, vytvořit mu doma vhodné prostředí. Starala jsem se o děti a jejich výchovu. Nejvíce mi pomáhalo, když jsem dala na radu své maminky a snažila jsem se být trpělivá.

V čem si myslíte, že jste jako žena pro svého manžela důležitá, o co jste se snažila?

Marta: Snažila jsem se, aby byl doma klid, pohoda a pokoj. Myslím si, že žena má ruce nejen na práci, ale též k tomu, aby manžela a děti často pohladila. Podstatné je, aby doma vládl Duch svatý a ne duch nesvatý.

Čím je pro vás manželka důležitá, co vám nejvíce pomáhalo a pomáhá?

Jaro: V tom, jak je manželka pro mne důležitá, souhlasím s Janem Amosem Komenským. Ten svého času v dopise své manželce napsal: „Má milá, po Pánu Bohu nejmilejší...“ Tak byla pro mne Martička důležitá od chvíle, co jsem ji poprvé ve Zlíně zahlédl. Tak je po mne důležitá dodnes. Kdybych ji měl charakterizovat biblickou terminologií, řekl bych, že patří mezi „blahoslavené tiché“ podle Ježíšovy terminologie z kázání na hoře (Mt 5, 5). To ovšem neznamená, že by nemluvila, že by byla vždy a za všech okolností zticha, že to je puťka, která sedí někde v koutku a nepromluví za žádných okolností. Není zakřiknutá, není pasivní či lhostejná k tomu, co se děje. Právě naopak!

Abych uvedl příklad: Měl jsem přednášku ve shromáždění křesťanské skupiny, kde žena musí při shromáždění mlčet. Když manželka viděla, že by mohla ke kvalitě přednášky přispět, klidně vystoupila a začala mluvit – i když neměla šátek na hlavě, což tam bylo povinné. Jindy jsme byli na shromáždění křesťanských lékařů

v USA ve Virginii. Požádali ji, aby i ona promluvila. Klidně vstala, mluvila a já jsem ji překládal. Hovořila tak, že měla větší úspěch nežli já s učenou přednáškou. Tak tomu ale je vždy. Na mé přednášky chodí téměř vždy se mnou. Když vidím, že by mne chtěla něčím doplnit, vždy jí dám slovo. A posluchači jí poté zatleskají více nežli mně. Ve škole se zastávala menších a postižených s takovou vervou, že – kdybych se to dozvěděl dříve – tak bych se jí bál.

To, že je tichá, znamená, že ví, komu uvěřila, a v té jistotě žije. Ví, jakou má v Božích očích hodnotu, jaká moc jí byla svěřena. Je pevně zakotvena v Bohu a tato důvěra jí dává klid, pokoj, mírnost a tichost. Jestli ji něco charakterizuje v jednání s druhými lidmi, tak to je laskavost.

Ještě jedna její charakteristika je pozoruhodná: smysl pro spravedlnost, zastává ní spravedlnosti a spravedlivé vlastní jednání. Ještě jsem se nesetkal s člověkem, který by měl takovou citlivost pro to, co je a co není spravedlivé, jako tomu je u ní. Bral jsem manželku jako dar od Pána Boha a obdivuji její hlubokou zakořeněnost v křesťanské víře a její morální vyzrállost. Když jsme se setkali, tak jsem ani nemohl věřit tomu, že jí je jen dvacet let. Tato zakotvenost ve víře a její životní moudrost mne doslova přemluvily, že jsem se jí velice rychle zeptal, zda by si mne vzala. A když řekla své „ano“ a že bude „ráda“, měl jsem dojem, že stojím před hořícím kerem jako Mojžíš.

Paní Marto, vidíte nějaké důležité rozdíly v životě vaší maminky, vašem životě a v životě vaší dcery či snachy?

Marta: Maminka mi byla vždy vzorem. Ta udržovala u nás doma pokoj a vedla nás k tomu, abychom se chovali podle Slova Božího (Bible). Já jsem se snažila o totéž: ukázat svým dětem a snachám též, co to znamená. Babička – maminka – dcera: každá z nás je jiná a každá žijeme v jiné době. Společný nám však v životě je základ podle Božího Slova.

Co byste přála ženám dnes?

Marta: Přála bych ženám dnes dobrou dávku trpělivosti a laskavosti a něco, co je nic nestojí: úsměvy a laskavost pro manžela i pro děti.

Co byste vy, muž, přál ženám dnes?

Jaro: Otevřené oči. Aby si z Bible vyposlechly proroka, který nás upozorňuje na to, že „člověk hledí na to, co je před očima, ale Hospodin hledí k srdci“... Aby se při seznamování s mládcem nedaly svést tím, co vidí – ať je to jeho postava nebo postavení, ale tím, co je pro něho důležité a co je tím nejdůležitějším. A obdobně aby se dívaly i na sebe a hleděly si uspořádat žebříček svých nejdůležitějších hodnot, toho, co je pro život důležité, dokud je čas a každodenní strasti a životní těžkosti cele nezahltí starostmi.

Maminkám bych doporučoval uvědomit si, že dítě je dar, který jim Pán Bůh dal, a o vzácný dar je třeba pečovat a moc se mu věnovat. Využívat každé příležitosti k tomu, aby s ním byly a zvažovaly, že „dar je úkol“ (německy: Gabe ist Aufgabe) – že jsou za dítě a jeho výchovu odpovědné.

Manželkám pak bych přál obdobný postoj k manželům – i když vím, že si kolikrát mohou právem říci o manželovi, že „to je dar!“ A přál bych ženám, aby byly hluboce zakořeněny ve víře, protože žena je „pevnou půdou“ celé rodiny. A rodina musí stát na betonové desce nadějných hodnot.

Za rozhovor děkuje Marcela Řezníčková, převzato z časopisu Rodinný život 1/2010

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz Více o časopisu se lze dozvědět na <http://www.rodinnyzivot.eu/>

Městské misie Litoměřice

Biskupství litoměřické spolu s Kazatelským střediskem České dominikánské provincie připravuje na poslední červencový týden městskou misií. Od 25. 7. do 1. 8. 2010 bude ve městě působit misijní tým, jehož cílem je oslovit obyvatele města a představit jim křesťanskou víru a život církve.

V sobotu 24. července 2010 se bude od 10 hodin konat v katedrále sv. Štěpána mše svatá, při níž litoměřický biskup Jan Baxant vyšle misionáře na misií v Litoměřicích. Misijní tým bude ve městě působit od neděle 25. července do neděle 1. srpna.

Misie jsou zaměřeny především na lidi, kteří stojí vně katolické církve. Mají být příležitostí k osobnímu rozhovoru o víře, křesťanství nebo o otázkách dotýkajících se smyslu a cíle života. Členové misijního týmu chtějí pozvat obyvatele města na připravený program a nabídnout jim rozhovor.

„Letní misie uskutečňujeme zhruba deset let a vidíme je jako jeden ze způsobů našeho dominikánského působení - totiž hlásat evangelium lidem, kteří jsou bez víry nebo je jejich víra jiná než katolická. Snažíme se lidi oslovovat a dáváme jim příležitost mluvit o Bohu, o křesťanství. Spíše než nějaké hromadné obrácení k Bohu odstraňujeme v rámci těchto akcí různé předsudky,“ říká P. Pavel Mayer OP, spirituál misie.

Součástí misie bude bohatý kulturní a vzdělávací program - mj. divadelní představení (v kulturním domě, kostelích i na ulici), koncerty i zajímavé přednášky. Zvláštní program bude připraven pro děti nebo pro farníky. V rámci misie se uskuteční také Dny otevřených dveří místních kostelů, během nichž se budou moci návštěvníci seznámit s historií i kulturním významem katedrály sv. Štěpána, děkanickým kostelem Všech svatých, kostelem sv. Jakuba a kostelem sv. Vojtěcha.

Její průběh bude zajišťovat tým misionářů, složený z dobrovolníků z celé země, řeholníků i laiků. Po celou dobu misie bude v Dlouhé ulici v Litoměřicích umístěn informační stánek se stálou službou, která bude zájemce seznamovat s programem a zodpoví jejich dotazy. Evangelizace bude probíhat jak v ulicích, tak v přímo v domovech - pokud budou dominikáni k osobní návštěvě pozváni.

průběh misie na <http://www.dltm.cz/misie2010-07-23>

- Děkan vyhledá lékaře a stěžuje si na neustálé bolesti hlavy. „Pane děkane, možná, že jíte příliš mnoho a příliš dobře?“ „Ale ne, držím dokonce dietu.“ „A nejste silný kuřák?“ „Naopak. Za celý život jsem nevykouřil jedinou cigaretu.“ „A co spánek – nechodíte příliš pozdě spát?“ „Ani to ne. Můj denní režim je přesně určen.“ ... „Pak už je možné jediné vysvětlení: Tlačí vás svatozář!“

Okénko do knihovny

autor: Jiří Barhoň
název: Všichni svatí s hašlerkou
z obsahu: Samsone, lehni!

V Plzni na Slovanech bydlí Puchtovi, ke kterým chodívám jednou týdně na návštěvu. Pan Puchta je nemocný, paní Puchtová je zdravá, oba jsou milí a příjemní lidé. Mají velkého psa, který se jmenuje Samson. Většího psa jsem viděl pouze v televizi (Maxipsa Fíka). Říkali mi, že je hodný, že ještě nikdy nikomu neublížil, abych se ho vůbec nebál. Také dodali, že si rád hraje. To se mi líbilo, ale ne moc dlouho. Jen do té doby, než jsem zjistil na co a s kým. Samson si rád hraje na povalovanou s návštěvou.

Přijde k návštěvníkovi, obejde ho dokola, trochu ho očichá, pak se postaví na zadní a opře se o něj. Přitom ho povalí. Návštěvník to nečeká, rychle vstane, a aby zahladil trapnou situaci a pozici, ve které se ocitl, řekne, že je to milý pejsek a že se celkem nic nestalo. Tím Puchtovým i Samsonovi zalichotí. Puchtovi se začnou usmívat, Samson začne radostně štěkat a slintat. Samozřejmě, že na hosta, se kterým svou hru opakuje. Ne jednou nebo dvakrát, ale i pětkrát. Někdy i vícekrát. Občas přidá i svou druhou oblíbenou hru – na zaléhávanou. Tak padnou všechny zábrany a návštěva má krásný přirozený ráz, jak to má být. Puchtovi připraví občerstvení, zpravidla to bývá čaj a bábovka. Na to se zvláště těším, protože čaj bývá pravý cejlonský a bábovka pravá domácí. Škoda, že si mohu vždycky jen letmo srknout nebo kousnout, protože hned nato už jsem zase na zemi. Přitom si také pěkně povídáme a je nám velmi dobře. Puchtovi sedíce ve svých křeslech, já leže pod jejich psem.

Doporučuji všem lidem, aby často chodili na návštěvy nebo je přijímali. Člověk je přece tvor společenský a nemůže být pořád sám. Jinak by totiž zblblnul. Musí chodit na návštěvy i tehdy, když je v tom nějaká potíž. Jako např. Samson u Puchtů.

Jednou to dost přehnal a hrál si se mnou na povalovanou asi osmkrát. Vyřešila to paní Puchtová, která je našťástí rozumná a ví, kdy každá legrace končí. Když jsem z posledních sil poosmě vstal, rázně zakřičela. „Lehni, povídám! – Promiňte, pane faráři, to nebylo na vás.“

Sotva se drže na nohou, jsem v duchu děkoval Bohu, že jsem zachráněn a stále žiji, až paní Puchtová znovu zahřměla: „Sedni, povídám! – Promiň, Samsone, to nebylo na tebe.“

vybrala M. J.

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté do 11:00-11:30** (K. Macoun).

Seznam knih naleznete na našem webu.

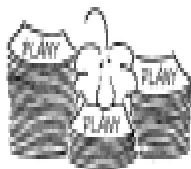
Děčín - Podmokly

- „Kapitáne, došlo uhlí!“ volá plavčík. „No co na mě tak koukáte, všichni do vody a tlačit!“
- „Honzo, jak ses včera vrátil z té diskotéky domů?“ „Jako blesk.“ „Tak rychle?“ „Ne, tak klikatě!“
- Dva orli plachtí vzduchem, když vtom se kolem přežene tryskové letadlo. Jeden orel povídá druhému: „Ty jo, viděls, jak rychle ta věc letěla?“ A druhý na to: „Jo, taky bys letěl tak rychle, kdyby ti hořel ocas.“
- V taxíku říká řidič zákazníkovi: „Ještě se nesvlékejte, ještě nejste doma.“ Pasážér odpoví: „Tos nemohl říct dřív? Já už dal boty za dveře.“

Farní rada

Farní rada měla prázdniny!

Setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli **13. září 2010** v 18:45 (po večerní mši svaté).

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jiří Málek	místopředseda
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Otto Chmelík	člen
Antonín Musil	člen
Jaroslava Škodová	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2010	1. srpna	5. září
3. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných	7. listopadu	5. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je za koupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:00	15:00	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:09	15:09	16:54	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:15	15:15	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2010	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	19 304 Kč	2 036 Kč	12 873 Kč	Na pomoc Haiti
			2 150 Kč	Na katolické školy
Únor	7 038 Kč	1 447 Kč	2 636 Kč	Svatopetrský haléř
Březen	7 234 Kč	1 773 Kč	2 950 Kč	Na pojištění
Duben	9 358 Kč	1 914 Kč	594 Kč	Na Svatou zemi
Květen	6 290 Kč	2 642 Kč	0 Kč	
Červen	7 277 Kč	1 658 Kč	2 200 Kč	Na bohoslovce
Součet	56 501 Kč	11 470 Kč	23 403 Kč	

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Žehnání obnoveného kříže** – v neděli 1. srpna 2010 na hřbitově na Škrabkách. Sraz u hlavního kříže v 15:30.
- ☞ **Žehnáním květin** – V neděli 15. srpna 2010 oslavíme svátek Nanebevzetí Panny Marie, spojené se žehnáním květin. Mše svatá v 9:00 a 17:30.
- ☞ **Celostátní setkání animátorů** – 15.-21. srpna 2010.
- ☞ **Iniciace synů v muže formou netradičních duch. cvičení** – 24.-29. srpna 2010 v Nesměři.
- ☞ ...
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: RKFD.C.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Biblický koutek**41. část**

Kreslil do písku znamení. Toto gesto je tajemné. Podle některých Ježíš, když kreslil znamení na zemi, připomíná člověku, že je zrozený ze země; jiní tvrdí, že se tímto způsobem snaží vrýt Otcovu lásku do zatvrzelých srdcí přítomných; další se domnívají, že snad sepisoval hříchy těch, kdo obviňovali tuto ženu.

Pohled. Evangelisté věnují velkou pozornost Ježíšovu pohledu. Ještě předtím, než začne mluvit, je jeho pohled cestou, kterou se snaží přiblížit, potěšit, obejmout, ale také pokárat, obžalovat a odhalit úmysly přítomných.

Dobry pastyř. Obraz dobrého pastýře (řecký výraz kalos se dá přeložit jako „dobrý“ anebo „krásný“) vždycky okouzloval a podněcoval křesťanské umění, takže se z něj stalo jedno z nejstarších vyobrazení Ježíše.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Želva Loudalka

8. První svaté přijímání

Milé děti, Loudalka dostala krásnou svíčku. Měla z ní velikou radost a říkala, že chce být stále hodná, aby v jejím srdíčku bylo hodně světla, jako ho má její svíčka. Chtěla ji zapálit na stole u oběda, ale svíčka se začala ošívát: „Ne, ne, nezapaluj mě, moc by mě to bolelo, už bych nebyla tak hezká.“ Loudalka se podivila, ale nechala ji být.

Druhý den přišla velká bouřka, někde blízko uhodil blesk a všude byla tma. Loudalka šla pro svoji svíčku a říká jí: „Jsi jediná svíčka u nás doma, moc tě teď potřebujeme, abys nám posvítila, protože je tu všude tma.“ Ale svíčka zase začala: „Ne, ne, nezapaluj mě, moc by mě to bolelo a už bych nebyla tak hezká!“ Ale to se už Loudalka rozzlobila a řekla: „Tak už dost! To je jako kdybich dostala bonbon a nemohla ho rozbalit. I kdybich ho cucala půl roku, stejně bych nevěděla jak chutná. K čemu je svíčka, která nechce svítit? Budu tě muset hodit do kamen!“ A to se svíčka polekala a řekla: „Tak dobře, můžeš mě zapálit, já to zkusím.“ A tatínek ji zapálil a svíčka svítila všem v domě. A pak řekla: „To bylo krásné a vůbec mě to nebolelo. Ode dneška už vám chci pořád svítit, když to bude potřeba.“ A Loudalka měla ze své svíčky radost.

Pozitíí měla Loudalka divný den. Ve škole pořád zlobila a zarmoutila paní učitelku. Doma potom nechtěla jíst a odmouvala mamince. Nepomohla jí utírat nádobí, ani když ji o to maminka moc prosila. A ještě byla drzá. Maminka skoro plakala. Když přišel tatínek z práce a viděl, co se stalo, už odepínal pásek, že bude výprask, ale maminka řekla: „Loudalko, vzpomínáš, co jsi slibovala Pánu Ježíši? Že budeš hodná a že chceš, aby v tvém srdci bylo hodně světla a radosti od dobrých skutků. A teď jsi na to úplně zapomněla a jsi jako ta svíčka, co nechtěla hořet.“ Loudalka se celá začervenala, protože si vzpomněla na svůj slib Pánu Ježíši. Odprosila maminku i tatínka, poprosila o odpuštění také Pána Ježíše a řekla si, že její svíčka jí bude pořád připomínat její dobré předsevzetí.

I vy jste, děti, také dostaly svíčku při křtu. Vaši rodiče ji zapálili od téhle veliké svíce, která patří Pánu Ježíši. Světlo Božského přátelství si musí člověk hlídat. Když je hodný, jeho srdíčko září radostí. Když zlobí a dělá hřích, co se stane? Zhasne. Jde ji znovu zapálit? Určitě. I v našem srdci jde obnovit přátelství s Pánem Ježíšem. Vy jste včera u svaté zpovědi všechny své hříchy daly Pánu Ježíši a on vám je odpustil. Vaše srdíčko je zase čisté a krásné, jako bylo v okamžiku křtu. Tenkrát za vás slíbili vaši rodiče a kmotrové, že budete žít jako hodné děti Boží a budete dělat

Pánu Bohu radost. Dnes už jste velké a máte tenhle slib říci Pánu Ježíši sami spolu s námi. Dostanete znovu do ruky svíčku, i roušku, která připomíná... (obnova křesťanského slibu)

(dokončení)

http://olomouc.op.cz/loud_mse_sv.htm

Neděle - den pracovního klidu

Z pohledu rodinného života je existence společného svátečního dne jedním z důležitých předpokladů pro budování mezilidských vztahů.

Konference oživí debatu o ochraně neděle jako času pro odpočinek trávený s rodinou – na evropské úrovni. Je organizována poslanci Thomasem Mannem (EPP, Německo) a Patrizií Toia (S & D, Itálie), spolu s Nadací Konrad-Adenauer-Stiftung. Několik evropských odborových organizací, občanských iniciativ a církví vyjádřilo svoji podporu této konferenci. Slovo bude mít László Andor, nový evropský komisař pro zaměstnanost a sociální věci společně s řadou expertů a poslanců Evropského parlamentu.

Evropská komise brzy představí nový návrh 'směrnice o pracovní době'. Ve svém původním znění směrnice stanoví, že neděle by měla být „v zásadě“ dnem odpočinku pro občany Evropy.

Společný den odpočinku umožňuje rodinám trávit čas spolu a účastnit se kulturních, duchovních a společenských aktivit. Neděle navíc posiluje sociální soudržnost našich společností, které byly oslabeny současnou ekonomickou krizí.

Návrh evropské směrnice o některých aspektech pracovní doby

17. prosince 2008 neprošel v Evropském parlamentu návrh této směrnice druhým čtením. Návrh měl zrušit výjimky, které umožňují, aby zaměstnanci odpracovali více než 48 hodin týdně. Poslanci návrh zamítli v poměru 421 hlasů k 273. Znamená to, že vleklé diskuse o evropské směrnici o pracovní době budou pokračovat. (Další souvislosti na: Euractiv.cz). Také generální sekretář COMECE p. Piotr Mazurkiewicz vyslovuje politování „nad touto zmeškanou příležitostí v době, kdy uvažujeme, nakolik bude sociální Evropa chránit pracovníky a jejich rodiny“ (zdroj TS ČBK).

Tehdejší předseda parlamentního výboru pro zaměstnanost, švédský socialista Jan Andersson EurActivu sdělil, že rozhodnutí EP o zrušení výjimek s sebou nese řadu „velmi pozitivních věcí“, a to jak z pohledu Parlamentu, tak evropských zaměstnanců, zvláště „za současné hospodářské situace, kdy řada zaměstnanců přišla o práci a řada jich o práci ještě přijde, navíc zajistí, že nenastane situace, kdy někteří lidé pracují 65 hodin týdně, zatímco jiní jsou úplně bez práce“.

Kořeny hlasování je třeba hledat v říjnu 2008, kdy se parlamentní výbor pro zaměstnanost rozhodl ze směrnice odstranit výjimky z dohodnutého 48-hodinového pracovního týdne.

Ti, kdo s výjimkami nesouhlasí, argumentují tím, že by vedly k „sociálnímu dumpingu“ a poškozovaly by zdraví a bezpečnost na pracovišti, ale také schopnost lidí rozdělit svůj čas mezi pracovní a rodinný život. Španělský socialista Alejandro

Cercas, který je autorem zprávy, o níž Parlament hlasoval, uvedl, že rozhodnutí EP ze dne 17. 12. ochránilo koncept „pracovat, abychom žili, a ne žít, abychom pracovali“, a dodal: „Nemůžeme se vracet zpátky.“

Z pohledu prorodinných organizací je potřebné ale hovořit ještě o návrhu, s nímž koncem října 2008 v EP vystoupilo sedm poslanců zastupujících Evropskou lidovou stranu (EPP), Evropskou sociálně-demokratickou stranu (PSE) a Evropské liberální a demokratické frakce (ALDE), aby byla ve Směrnici zakotvena ochrana neděle jako dne pracovního klidu. Ve své argumentaci vycházeli z výzkumu, který tvrdí, že pracovní neschopnost je vyšší ve firmách, které své zaměstnance nutí pracovat v neděli. Poslanci dále uvedli: „Zdraví pracovníků závisí mimo jiné i na možnosti skloubit práci s rodinným životem, navazovat a udržovat společenské kontakty a věnovat se duchovním potřebám. Těmto požadavkům vyhovuje neděle, tradiční den odpočinku, mnohem více než kterýkoliv jiný den.“ Zároveň je podle nich „přirozeným dnem pro rodinné aktivity“. Ač měla zmiňovaná směrnice splnit jeden ze svých stanovených cílů, „umožnit skloubení práce a rodinného života“, nebylo stanovení neděle jako dne pracovního klidu do návrhu doplněno.

Trochu z historie:

– Za Rakouska-Uherska se prováděla v sociálním zákonodárství tzv. příštípkářská politika, a proto klid nedělní byl zaváděn jenom po kouskách. Tzv. rámcové zákony dávaly zemským vládám pravomoc, aby nedělní klid upravily nařízením s několika sty výjimek, které si nemohl nikdo pamatovat a které nebylo prakticky možno provádět.

– Zákonem ze dne 19. prosince 1918 o 8-hodinové době pracovní nebyla otázka úpravy nedělního klidu vůbec řešena. Zákon ustanovoval pouze „32-hodinový nepřetržitý odpočinek“, ale neřikal, kdy má být poskytován, zda v neděli, nebo ve všední dny. O tom, jak byl zákon v praxi naplňován, svědčí dobová zpráva: „Větší a velké se bez personálu neobejdou, a proto jejich majetníci dávají zaměstnancům na srozuměnou, že budou propuštěni, jestliže se nedostaví v neděli do závodu dobrovolně, a ti pak jsou z obavy před nezaměstnáním nuceni vzdáti se svého zákonného nároku na 32-hodinový odpočinek, protože ve všední dny se jim ho ve skutečnosti nikdy nedostane. I značná část obchodnictva nese těžce tyto poměry a přeje si zavedení úplného nedělního klidu, leč práce za tím účelem nemívá výsledků, ježto dobrovolným úmluvám chybí exekutiva zákona, a proto se nedodržují. Přece však v některých městech, kde obchodnictvo je vyspělejší, se nedělní klid přesně dodržuje, což je zase důkazem, že lze nedělní klid zavést bez jakékoliv újmy obchodu.“

– V roce 1925 spatřil světlo světa návrh poslanců H. Bergmanna, F. Zeminové, R. Laubeho, aby byl vydán zákon o nedělním klidu v obchodech, prodejnách a kancelářích. §2 zákona zněl: V neděli je jakákoli práce zakázána, a následně §3 Nedělní klid začíná nejpozději v sobotu o 6. hodině večerní a končí se nejdříve v pondělí o 6. hodině ranní. Ustanovení tohoto zákona platilo pro veškeré živnosti obchodní a živnosti obchodní všech odvětví a všeho druhu, tabační trafiky, prodejny loterie, stánky na veřejných trzích, stánky pouliční, stánky nebo prodejny na nádražích, kanceláře advokátní a notářské, kanceláře stavitelů, architektů, techniků, inženýrů, geometrů, zástupců patentů, podnikatelů staveb... Dle §8 měly být za každou hodinu práce v neděli zaměstnancům poskytnuty dvě hodiny prázdná v ně-

který všední den. Kromě toho jim měla náležet peněžitá náhrada ve dvojnásobné výši platu, připadajícího na hodinu normální doby pracovní.

– Ale i tehdy se ozývaly opoziční hlasy: „Živnostnictvo je šikanováno a omezo-
váno na své svobodě, ve svém podnikání, je mu zakazováno pracovat, znemožně-
no vydělávat na svou a svých rodin existenci, překáží se mu poctivou prací získati
potřebný obnos na daně, přirážky a dávky“ (senátor Josef Thoř).

Ze situace v ČR

Ve srovnání s ostatními evropskými zeměmi vykazuje ČR druhý nejvyšší objem
odpracované doby za týden, po Maďarsku. Odpracovaná doba se pohybuje v průmě-
ru na 44 hodinách, nemálo lidí pracuje déle... Vyšší odpracovaný počet hodin se
dotýká profesí s flexibilní pracovní dobou, pracovníků a pracovníc s nižším vzdě-
láním, nebo naopak vyšších pracovních pozic.

Dle současného zákoníku práce v ČR, jehož rozsáhlá novela je ve stadiu pří-
prav, § 92 říká, že zaměstnavatel je povinen rozvrhnout pracovní dobu tak, aby za-
městnanec měl nepřetržitý odpočinek v týdnu během každého období sedmi po so-
bě jdoucích kalendářních dnů v trvání alespoň 35 hodin. Nepřetržitý odpočinek
v týdnu nesmí činit u mladistvého zaměstnance méně než 48 hodin a dle odst. 2) –
jestliže to umožňuje provoz zaměstnavatele, stanoví se nepřetržitý odpočinek
v týdnu všem zaměstnancům na stejný den a tak, aby do něho spadala neděle. Dle
ZP je za práci v neděli poskytován zaměstnanci příplatek ve výši 10 % jeho průmě-
rného měsíčního výdělku.

Jaká je realita?

V ČR v roce 2005 ani napodruhé neprošel návrh omezit otevírací dobu v ob-
chodních řetězcích během státních svátků. Přitom tento návrh byl jen kompromisní
variantou, navrhovatelé v čele se senátorem a předsedou ČMKOS Milanem Ště-
chem by v budoucnu rádi prosadili omezení otevírací doby v obchodech i v neděli.

Neděle se stává svátkem konzumu a většinou jsou to ženy, které v obchodních
řetězcích přes víkend a v neděli pracují. Jedna z pokladních v supermarketu dodá-
vá:

„Jen ti, kdo v podobném vícesměnném provozu pracovali, vědí, jak je těžké ve-
doucímu odmítnout vypomoci, když někdo onemocní nebo když se kvůli omezova-
nému počtu zaměstnanců nedostává ve špičce pokladních. Často právě ty nejvstříc-
nější a nejslušnější prodavačky jsou posléze vystaveny tlaku permanentně „zaska-
kovat“ na úkor volného času, soukromí a posléze zdraví. Neexistuje ani půl dne
v týdnu, kdy by si všechny prodavačky mohly být jisty, že jim nezazvoní mobil se
vzkazem od šéfa. To jsou ovšem ony sociálně-psychologické aspekty, které lze teo-
reticky vyřešit či napravit. Jediným vážným argumentem, který se nedá obejít, je
respekt k lidské důstojnosti, včetně možnosti slavit svatý den odpočinku,“ uvádí se
v dokumentu, který se především snaží upozornit na teologicko-antropologické
souvislosti sedmého dne v židovsko-křesťanské tradici.

Na závěr jeden zajímavý pohled, se kterým se můžeme ztotožnit:

„Po zdlouhavé zimě se opět probudíme do jara,“ píše ve své eseji pan Michal,
„je to období, kdy lékaři zaznamenávají nejvíce případů depresí a únav. Možná by
kdekoho zajímalo, jak tomu předejít. Jsem přesvědčen, že jednou z příčin může být,

jak dokážeme zužitkovat náš odpočinek. Odpočítavat alespoň 24 hodin v den, kdy to vyplývá už z jeho názvu – neděle. Jako věřící člověk to mám jednodušší o to, že pro mě tento den odpočinku plyne z Desatera – „Pamatuj, abys den sváteční světil.“ Tedy šest dní pracuj, sedmý odpočívej.“

Tak jako je pohyblivá pracovní doba, tak si mnozí přejí pružný pracovní týden. Přijít do práce tehdy, kdy se to hodí. A zjišťují, že to má obrovský vliv na rozpad rodin, protože člověk je vlastně degradován jenom na pracovní sílu. A nakonec se všichni vrací k této sedmidenní periodě, která je doslova dána Desaterem.

A člověk pozorný si všimne i toho, že státy, ve kterých je tento běžný týden dodržován, vysoce stouply ve své produktivitě práce. Příkladem by nám mohli stát naši západní sousedé, kteří se po celém světě mohli chlubit tzv. „ekonomickým zázrakem“. Při jeho zrodu tehdejší tvůrci uzákonili pod hrozbou sankcí, aby neděle byla skutečnou nedělí pro všechny bez rozdílu. A neděle se zde opravdu citelně liší od všedních pracovních dnů.

Radomíra Keršnerová, Národní centrum pro rodinu

Prohlídka arcibiskupství

Na osobních stránkách pražského arcibiskupa Dominika Duky OP byla umístěna virtuální prohlídka Arcibiskupského paláce (<http://www.dominikduka.cz/>). V krátkém dokumentu režiséra Jiřího Stracha provází arcibiskup Duka jednotlivými sály paláce na Hradčanech a připojuje svůj zajímavý komentář.

Arcibiskupský palác v Praze na Hradčanech je již třetím sídlem pražských biskupů a arcibiskupů. Jejich první rezidencí byl dům na Pražském hradě vedle chrámu sv. Víta, tzv. Staré proboštství. Druhým sídlem byl Biskupský dvůr na Malé Straně poblíž Karlova mostu. Nynější sídlo bylo vybudováno v místech, kde kdysi stál dům, který arcibiskupovi Antonínu Brusovi z Mohelnice daroval 5. října 1561 císař Ferdinand I. Arcibiskupská rezidence postupně prošla třemi zásadními stavebními etapami, jejichž architektura se vtiskla do současného stavu paláce. Zatím poslední důkladná rekonstrukce proběhla v letech 1995-1998 za kardinála Miloslava Vlka.

Celá virtuální prohlídka je rozdělena do jedenácti kratších pasáží. Každá z nich se týká jedné části arcibiskupského paláce, k níž arcibiskup Dominik Duka připojuje svůj komentář. Obyvatelé hradčanského sídla nehovoří pouze o historii paláce, ale také o tom, jak v něm probíhá život dnes. Všechna krátká videa jsou umístěna na adrese <http://www.dominikduka.cz/>.

Na stránkách jsou dále k dispozici informace o životě a díle pražského arcibiskupa. Z díla je možné vyčíst, kde se lze s arcibiskupem Dukou setkat, popř. čím se zrovna zabývá. Stěžejní částí jsou bezpochyby neustále doplňované rubriky obsahující články, kázání a přednášky na nejrůznější témata. Publikovány jsou zde také zdařilé rozhovory pro různá média. Zajímavé jsou také některé fotografie z důležitých akcí, jichž se pražský arcibiskup účastnil. Postupně budou přibývat rovněž cizojazyčné verze.

TS ČBK

Přípravné katecheze na Světové dny mládeže Madrid

Přípravné katecheze na Světové dny mládeže (World Youth Days – WYD) v Madridu 2011 mají pomoci k duchovní přípravě na setkání mládeže z celého světa s papežem Benediktem XVI. ve Španělsku v létě příštího roku.

V prvním období pastorační přípravy budou nabídnuta následující témata katechezí: 1. Bůh nám dal schopnost žít s Ním, 2. Bůh nám vychází vstříc v osobě Ježíše Krista, 3. Narodil se z Marie Panny, pravý Bůh a pravý člověk, 4. Ježíš zvěstuje nebeské království, 5. Povolává nás ke spolupráci, 6. Dobrovolně se vydává na smrt, 7. Třetího dne vstal z mrtvých, 8. Dává nám svého Ducha, který nás s Ním spojuje a posvěcuje.

České překlady těchto katechezí, které připravuje Sekce pro mládež ČBK, budou postupně zveřejňovány na našem webu. Ve španělštině a dalších jazycích (AJ, NJ, FJ, IT, PT, PL, RJ) jsou či postupně budou texty katechezí dostupné na oficiálních stránkách WYD <http://www.madrid11.com/>.

Světové dny mládeže jsou církevní událostí, při které se mimořádným způsobem projevuje víra v Krista. Setkání probíhá ve slavnostním duchu: mladí lidé ukazují, že církev je živý organismus, a dosvědčují, že křesťanské poselství je stále aktuální. Zároveň jsou WYD znamením, že církev tvoří jedno společenství: mladí z celého světa, různá sdružení, komunity, uskupení a hnutí se setkávají s papežem a biskupy, s nimiž sdílejí lásku ke Kristu a církvi, a také své poslání ve světě. Během WYD se společenství církve projevuje a posiluje.

Motto WYD v Madridu 2011 „V Kristu zapust'te kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry“ (srov. Kol 2, 7) připomíná, že je nezbytně nutné, aby veškeré naše myšlenky, emoce, měřítko, iniciativy, touhy, a vůbec celý náš život, měly kořeny, zdroj obživy a síly v Ježíši Kristu, který je hnací silou našeho života a jeho pevným základem.

TS ČBK

Slavnosti a svátky

LITURGIE

6.	8.	Svátek Proměnění Páně
9.	8.	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	8.	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
15.	8.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
24.	8.	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola

Výroční dny biskupů

8.	8.	Mons. Duka	svátek
15.	8.	Mons. Lobkowicz	kněžské svěcení (1972)
20.	8.	Mons. Cikrle	narození (1946)

29. 8. Mons. Graubner narození (1948)
31. 8. Mons. Lobkowicz převzetí diecéze (1996)

Setkávání

- ◆ 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ každý pátek od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer
- ◆ 18. v měsíci v 18:00 - Obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		18:00 +/-
Středa	07:00	
Čtvrtek		18:00 +/-
Pátek		18:00 +/-
Sobota		18:00 Bynov ^{*/}

+/- Přes letní období (duben - říjen) jsou večerní mše svaté **od 18:00**

*/ Přes letní období (květen - září) jsou mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 29. 08. 2009, před 1. nedělí v září ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 10 Kč)